

Sygn. akt II UK 263/11

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku K. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanej L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o
przeniesienie odpowiedzialności na członka zarządu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 3 lutego 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z
dnia 21 kwietnia 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 21 kwietnia 2011 r. uwzględnił apelację pozwanego organu rentowego i zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalił odwołanie skarżącego K. J. od decyzji pozwanego z 24 listopada 2006 r., stwierdzającej, iż skarżący jako członek zarządu spółki z o.o. L. jest odpowiedzialny za składki na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, fundusz pracy i fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych, nieopłacone przez tę spółkę w poszczególnych okresach (miesiącach) 2001 r. i 2002 r. Rozstrzygnięcie oparto na przepisach art. 116 i art. 118 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., ze względu na:

- a. potrzebę wykładni art. 118 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, budzącego poważne wątpliwości, a niezależnie wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, w tym rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i administracyjnych. Poważne wątpliwości dotyczą tego, czy pojęcie „wydanie decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej”, użyte w tym przepisie, obejmuje samo wydanie decyzji przez organ rentowy, czy też – poza wydaniem decyzji – obejmuje również doręczenie decyzji przed upływem okresu 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstała zaległość składkowa;
- b. potrzebę wykładni przepisu art. 116 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w części stanowiącej, iż „odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, bowiem budzi poważne wątpliwości, a niezależnie również rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi podstawa nie spełnia się jako przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom skarżącego nie można już mówić o rozbieżności w orzecznictwie i braku utrwalonej wykładni art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej. Wniosek nie uwzględnia ostatniego orzecznictwa Sądu Najwyższego, które jedynie potwierdza wskazane w nim poprzednie wyroki tego Sądu (z 7 kwietnia 2010 r., I UK 340/09; z 16 listopada 2009 r., II UK 111/09; z 4 sierpnia 2009 r., I UK 85/09), przyjmujące, że określone w tym przepisie przedawnienie wiąże się tylko z wydaniem a nie z doręczeniem decyzji. Sąd Najwyższy również w ostatnich wyrokach stwierdza, że pojęcie wydania decyzji, określonej w art. 118 § 1 nie oznacza jej doręczenia (wyroki z 22 listopada 2010 r., III UK 27/10, LEX nr 786815; z 16 marca 2011 r., I UK 330/10, LEX nr 848138). Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest więc w tym zakresie utrwalone i wniosek nie przedstawia jurejdcyjnej argumentacji, która by podważała przyjętą wykładnię lub prowadziła do innej wykładni. Sąd Najwyższy nie sprawuje nadzoru judykacyjnego nad Sądami

Administracyjnymi, niemniej jednak ostatnie orzecznictwo tych Sądów również potwierdza jednolity – a więc nie inny niż w Sądzie Najwyższym – kierunek wykładni art. 118 § 1 (zob. wyroki NSA z 3 marca 2011, I FSK 350/10, POP 2011/5/450 i z 16 kwietnia 2010 r., I FSK 484/09, LEX nr 594005; WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 18 listopada 2010 r., I SA/Go 588/10, LEX nr 748540/10; WSA w Warszawie z 16 grudnia 2009 r., VIII SA/Wa 286/09, LEX nr 558258).

Nie wymaga również wykładni przepis art. 116 Ordynacji podatkowej w zakresie wskazanym we wniosku, gdyż nie jest uprawniona teza (zapatrywanie), że organ rentowy może prowadzić postępowanie tylko wobec wybranych członków zarządu. Wszak wniosek sam zauważa uchwałę siedmiu sędziów NSA z 9 marca 2009 r., I FPS 4/08, stwierdzającą, że przepis art. 116 § 1 nakłada obowiązek na organ podatkowy prowadzenia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki z o.o. wobec wszystkich osób mogących ponosić taką odpowiedzialność. Innego stanowiska nie zajmuje Sąd Najwyższy, bowiem w uchwale siedmiu sędziów z 15 października 2009 r., I UZP 3/09 (OSNP 2011 nr 1-2, poz. 13), potwierdził, że decyzja o odpowiedzialności za składki na podstawie tego przepisu powinna być wydana wobec wszystkich członków zarządu z ograniczoną odpowiedzialnością. Nie zachodzi więc rozbieżność orzecznictwa (zob. również wyroki Sądu Najwyższego z 15 lipca 2011 r., I UK 325/10, LEX nr 949020; z 2 czerwca 2010 r., I UK 250/08). Wniosek poprzestając na niezasadnym twierdzeniu o rozbieżności orzecznictwa nie przedstawia argumentacji, która mimo tych uchwał wskazywałaby na potrzebę wykładni przepisu albo na odejście od dotychczasowej wykładni powiększonego składu Sądu Najwyższego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.